

Vingernes Historie

Bent Pedersen fortæller:

Bent er født i 1930 og boede sammen med sine forældre i de første år i Nørregade og gik i Vestre Skole. Bents far var fisker og flyttet hertil fra Grenå. Da Bent var 8-9 år gammel købte hans forældre Sønderving 8.

Huset var dengang kun det forreste af det nuværende dobbelthus og tilbygningen imod Sønderving 10 var kun en lille firkant med plads til vaskehus og et lokum med spand. De første år, Bent boede her, var det natrenovationen, der tømte toiletspandene i gaden.

I køkkenet var der et komfur, der kunne afgive varme til hele huset. I komfuret blev der fyret med lidt af hvert og under krigen var det tørv.

Der var dog lagt gasrør ind i området, for gadebelysningen var gaslamper. Foran Sønderving 3 stod der en gaslampe. Lampetænderen kørte rundt på sin cykel og tændte gaslamperne med en krog på en lang stage. For børnene i gaden var det underholdning at klatre op i pælen og lukke for gassen, så vejen blev mørkelagt.

Vore veje havde samme bredde, som vi kender dem. Der var dog hverken fliser eller asfalt, men grusstier i begge sider og en grusvej i midten. Græsområderne var der også dengang, men de var ikke skarpt afgrænsede, men groede delvist ind i gruset.

På begge sider af vejen var der store rønnebærtræer i hele Sønderving. Bent kan ikke huske, om der var træer ved de andre veje. Træerne var så store, at man kunne klatre i dem og gemme sig i dem. Man kunne spænde et tyndt ståltråd fast på et vinduesbeslag, klatre op i et træ, spænde ståltråden og spille på den. Det medførte en brummende lyd i det pågældende hus og folk løb forvirrede rundt både inde og ude uden at kunne finde årsagen, for træernes løv kunne godt gemme et par drenge i lømmelalderen.

Bent har ingen erindring om, hvornår eller hvorfor træerne blev fældet.

I Bents barndom var der allerede bygget en del huse i området, de fleste i Sønderving. Endvidere var der mange havehuse og mange af disse blev brugt til fast beboelse. I Sønderving 3 boede familien Østergård i et havehus, de havde dog en lejlighed inde i byen. I Sønderving 10 boede gamle Ole Thomsen bag i haven i et havehus. Mange havde øgenavne, og Ole blev kaldt "Fattig Ole". (Hans søn ____ Thomsen blev uddannet som tømmersk og havde i mange år et stort snedkerværksted i Østerbyen, og han ydede en stor indsats for Esbjerg Museum). I Sønderving 12 boede gamle Tingskov ligeledes i et havehus og han blev passet af sit barnebarn Erik Andersen. I Sønderving 7 var sønnen uddannet som skibstøkker. Herhjemme solgte han flagstænger, som han fremstillede af granstammer der blev afbarket, høvlet og malet. Alt sammen foregik det ude på gaden, for haven skulle bruges til bedre formål.

Bent husker Sønderving som en god legegade. Der boede mange børn i gaden og måske derfor havde de voksne god kontakt med hinanden. Under krigen var der stor arbejdsløshed og det var med til yderligere at skabe et godt fællesskab i gaden.

Bent har dog ingen anelse om en haveforening, så det har nok været en forening med en kort levetid.

Stadionanlægget var flyttet til Gammel Vardevej, men området, hvor Treenighedskirken og de midlertidige boliger er bygget, blev stadigvæk anvendt til sport. Der var tennisbaner og en plads til fodbold. På den forreste del af området, ud imod Grådybet, havde tyskerne opstillet et tårn af træ. Tårnet var efter krigen tilgængeligt, og fra toppen var der et godt overblik over bydelen.

Byen havde en losseplads lidt ude ad Stormgade. Pladsen var indrettet på det lave område ved Bakkevej, lige over for de nuværende kolonihaver. Når Bent og hans far havde ærinde på lossepladsen, samlede de sten som de brugte til at kaste imod rotterne. Og dem var der mange af derude, vist nok lidt flere end Bent syntes om, lyder det til.

Mågeparken var et forlystelsessted, der var indrettet over for den nuværende Stadionhal. Både Bent og hans kone lyser op ved erindringen. Mågeparken var et permanent forlystelsessted, som de mener, blev indrettet efter krigen

I Strandskoven bag ved Stadion havde tyskerne indrettet sig. Umiddelbart efter krigen blev tyske soldater tilbageholdt til at rydde de mange minefelter i området langs kysten og rundt om Esbjerg. De opgravede miner blev samlet sammen i Strandskoven, og den 7. juli 1945 gik det galt. En uforsigtighed medførte, at alle de indsamlede miner eksploderede i en kæmpe eksplosion. Bent oplevede eksplosionen fra første række. Han var på vej til købmanden på Gammel Vardevej, og netop da han drejede rundt om hjørnet fra Grådybet, så han en kæmpe sort sky komme lydløs op fra Strandskoven. Et øjeblik senere kom trykbølgen og braget; Strandskoven blev fuldstændig planeret, og der, hvor Bent stod, regnede det med glasskår, fra de sprængte ruder i bygningerne omkring ham.

Ingen kunne på det tidspunkt vide noget om årsagen til eksplosionen, så 15 årige Bent vendte klogeligt om og løb hjem. På et senere tidspunkt var han dog på stedet og så resultatet af den voldsomme eksplosion. Mange tyskere og 3 esbjergensere omkom ved ulykken. Her i kvarteret fik enkelte huse revner i murene på grund af rystelser igennem jorden.

Bent har en god erindring om både voksne og børn, der boede i området i 30'erne og under krigen.

Susanne og Rene havde inviteret til, at Bent og hans kone Dorit kunne se Bents gamle barndomshjem. De kunne udpege den oprindelige indretning af huset, og var meget overraskede over hvordan huset i dag er moderniseret og ombygget.